

нощѣтъ, а особенно на тѣхъ които живѣатъ въ пѣсты и не утѣшны мѣста. И на що щѣтъ да потрѣватъ томѣ, който хлѣбъ досыга не прѣима, него водица до погасеніе жажды. Шото нашето живѣніе Христосъ, а смъртьта ни печалба. На твоео царство, и на дрѣги такovy сѣ потрѣбны тѣ нѣща. Обаче него ты, съ дѣдема (корона) обложенный, не трѣбва да сѣ усаждакашь въ тѣхъ: защото е речено, богатство ако тече неприлагайте сѣрдца. Ако и да е писано, царю держава богатство, но кога сѣ иждивава за оружїа и воинства, а не за свои немѣ сласти (кефове); найправедното обаче негово упреженіе есть да сѣ раздава на испаднѣлы и сиромасы, на голы и безпокрыкны. За това ако ищѣшь сѣ земното да наследѣвашь и небесното царство, бѣди щедръ, якоже и отецъ нашъ небесный щедръ есть. Не сѣ уповавай на неправдата, и не желай да грабишь. Бѣди кроткъ и тихъ, всакомѣ да може да пристѣпва при тебе, имай очитѣ си на всичкитѣ отворени. Да сѣ пролива на всичкитѣ маслото на твоата милость, да не узнае твоата лѣвица, что прави десницата ти. Сиромаситѣ да излѣзватъ радостни отъ твоата палата. Твоитѣ князеве похвалы на пзыкъ да носатъ. Да сѣде съ свѣтлина добродѣтелей твоата баграница. Воздыханїа и сълзы да бѣдѣтъ твоитѣ произведенїа. Памать смъртнаа вынѣги да постѣрика умати. Пѣрваго да мечтае твоата мысль бѣдѣщето царство. Унижавайся предъ ношѣтъ на церквата матеръ твоа. Припадай съ присѣрдце, и преклинай върхъ на нейнитѣ пѣрвопрестолницы. Яко да царь царствѣющихъ и господъ господствѣющихъ видѣкъ такового твое усердіе, подасть ти благая иже око не видѣ, ухо не слыша, и на сѣрдце челоука не въздохъ.

Царьтъ като прочете това, сторимѣ сѣ че придобы голѣмо нѣчто, и любезно обловывавъ. Пазаше го въ пазвата си като нѣкое многоцѣнно сокровище, и съ частото негово прочитаніе отпаждаше тѣмѣтъ на мѣрскитѣ мзлы.*

*) Дѣмаса еще, че когато преподобный отецъ Іоаннъ сѣ отрѣклъ отъ царското призованіе и вижданіе извѣстилъ чрезъ посланнытъ на царя, за да склади огнь на това мѣсто гдѣто е поставилъ шатрайтѣ си, а тей пакъ ще направи сѣщото на своето си мѣсто, и като сѣ дигналъ на високо дымтъ отъ двата огня, видѣли изъ далечь единъ на дрѣгата мѣстото. Е така прѣелъ царьтъ малко нѣкое удоволстїе на горещото свое желаніе и върнася. Отъ тогасъ и до нинѣ върхѣтъ на таа гора, що лежи на западъ сѣрѣщо монастыря, наричаса „царекъ върхъ.“